

Innerlijk

Over de auteur

Geboren te Beveren-Waas in België, op 3 januari 1984, schreef Giovanni Smet zijn eerste roman "Innerlijk". Het werd een psychologische thriller die het daglicht zou aanschouwen in augustus 2015.

Giovanni Smet, in de volksmond beter gekend als "Gio", speelt op eigenninnige wijze met emoties, mentale kronkels en werpt er dikwijls een noot humor tussen. In zijn schrijfproces heerst de spanning en schuwt hij geen gore details.

Zijn vrije tijd spendeert hij met partner en kinderen, afwisselend met zijn hardrock/heavy metal band. Bovendien staat Gio ook bekend als uitgever/reporter van een gratis muziekmagazine.

Giovanni Smet

Innerlijk

Met veel dank aan mijn testlezers:

Priscilla Horemans en Marleen Liessens.

Dit boek is tevens voor mijn kinderen:

Arwen, Rohan en Brego.

Omslag ontwerp/omslagfoto: Priscilla Horemans

Alle rechten voorbehouden.

ISBN 9789402138160

©2015

Hoofdstuk 1 - Heden

Karde realiteit

Onbewogen staarde John Smith strak voor zich uit terwijl het felle licht brandend aanvoelde op de bovenkant van zijn hoofd. Druppels zweet liepen van zijn voorhoofd over zijn neus. Enkel als ze zijn droge lippen hadden bereikt, voelde hij ze langzaam verder rollen.

Hij was omringd door vier donkere muren, met voor hem een spiegelend glas. Niet echt een fraai plaatje. De soberheid droop er af.

Het was op dat moment dat hij zichzelf even kon aanzien. Even maar, want dat werd snel terug onderbroken door het gebrul van de grote, slanke man met bruine lederen jack, die terwijl met beide handen op de tafel sloeg. Wat de man naast hem aan het roepen was, had John niet eens verstaan.

Wel kon hij op dat kleine moment in de spiegel het bloed aan zijn gelaat opmerken. Het bracht hem in de war, nog meer dan hij al was. Hoe kon hij nu een woord over zijn lippen spartelen als hij zelf de stukjes van de puzzel niet kon plaatsen.

Uit het niets hadden ze hem met veel oplawaai uit zijn bed gehaald en hierheen gesleurd. De manier

waarop had, in het kleine stadje Barrington, veel weg van een passage uit een Hollywood film.

Barrington, een stad in New Jersey met amper zeventuizend inwoners, werd die ochtend even flink op zijn kop gezet. Bijna iedereen in de straat, buiten de mensen die nog met een pel over hun ogen in bed lagen, stond met argusogen alles te verkennen. Zeer nauwlettend, zodat ze later hun versie fijntjes konden navertellen tegen de eerste de beste kennis. Wel zo dat het verhaal de ene wending na de andere zou krijgen. John was geen bekende figuur in Barrington. Hij kwam na zijn werk enkel even buitenshuis om de krant op te halen of om een glas bier te nuttigen in de kroeg van zijn vriend Mark.

Die ochtend leek het wel of iedereen wist wie John was en wat hij in zijn rustig leventje allemaal deed. Mensen die leven voor andermans miserie. Zodat ze even kunnen ontsnappen uit hun eigen saai en simpel bestaan. Zelf had John dit reeds lang opgegeven. Hij weigerde nog langer de sociale goedzak te spelen tegenover de mensheid. Want wat bracht dat uiteindelijk allemaal op? In zijn ogen wil iedereen horen wat ze graag horen. Volgens hem is de mensheid dom, een afkooksel van het dierenrijk. En als ze zich niet uiten door deze domheid, is het omdat hun oneindige egoïsme dat blokkeert.

‘Laat ons nogmaals proberen Smith’, klonk het al een pak rustiger.

‘Ik wil antwoorden en wel nu. Waar was je vannacht? Hoe verklaar je het bloed op je handen en gelaat? En wat was jouw relatie met mevrouw Russo?’

John keek voor het eerst de detective aan. De tweede man, die stilzwijgend in het hoekje stond, had hij nog niet opgemerkt.

‘Domenica Russo is mijn verloofde’, sprak John overtuigend.

Aan de blik in John’s ogen, leek het erop dat het menens was. Liegen was op dit moment overbodig.

‘Wás uw verloofde zou je bedoelen?’ onderbrak de detective meteen.

‘Ik begrijp niet wat u insinueert, meneer. Domenica en ik staan op het punt te trouwen. Zij is de vrouw waar ik van hou, en dat is naar mijn hart wederzijds.’

‘Dan zal het je hoogstwaarschijnlijk interesseren dat mevrouw Russo gisteren dood is aangetroffen, meneer Smith. Alles wijst erop dat ze in alle koelbloedigheid is vermoord! Maar dat zal jij wel als eerste geweten hebben! Niet?’

John werd lijkbleek na de detective’ s denderende uitspraken. Zijn ogen trokken alsmaar wijder open terwijl hij de detective strak aankeek. Nadat hij zijn adem even had ingehouden, kwamen de volgende woorden over zijn lippen gestotterd.

‘D... dat kan en w... wil ik niet geloven. Dat is onmogelijk! U wil me iets doen geloven wat absurd is, meneer!’

‘Haar benen lagen vijf meter verwijderd van haar romp, meneer Smith! Komaan vent, alle sporen gaan rechtstreeks naar jou!’

Detective Warren stond op dat moment zover gebogen dat zijn neus en die van John elkaar bijna toucheerden.

‘Het enige wat we nog niet hebben gevonden, is het moordwapen. Maar vinden zullen we dat, kerel. Dus ziet het er helemaal niet goed uit, meneer Smith. Mijn advies is tevens het grootste cliché der tijden. Zoek je een verdomd goede advocaat!’

John’s hoofd zakte langzaam naar beneden. Hij inspecteerde het bloed aan zijn handen alvorens de ogen te sluiten.

Met gesloten ogen zag hij Domenica in al haar pracht en praal voor hem. De vrouw waar hij tijdens zijn vakantie in Italië smoorverliefd op werd. En wederzijds was het zeker. Domenica viel voor zijn eerlijke charme en lieve eigenschappen. Op zijn beurt liep John verloren in haar smekende, donkere ogen. Sprakeloos werd hij van al haar sensuele bewegingen die ze zonder enige moeite en bedoelingen uit haar adembenemende figuur toverde. Zij was de reden waarom hij, na zoveel pogingen, terug vertrouwen in de mensheid begon te krijgen. Hun liefde was in John’s ogen zo sterk dat hij het zelfs aandurfde haar mee te vragen naar de Verenigde Staten. En in alle gekheid aarzelde ze geen seconde. Eens in de VS aangekomen, kon hij het niet langer uitstellen haar ten huwelijk te vragen. En nadat

ze glimlachend door haar lange zwarte haren ging, nam ze alle twijfel weg door volmondig 'ja' te zeggen.

Detective Warren onderbrak John's gedachten toen hij wederom op de tafel beukte.

'Hier heb je het onmogelijke, meneer Smith!' snauwde hij op een sarcastische toon wanneer hij de foto's van de vermoorde Domenica Russo voor hem schotelde.

'Neem je ze graag mee naar je cel?'

John opende zijn ogen en werd geconfronteerd met een realiteit die zo hard aankwam, dat het leek of zijn adem eindeloos werd onderbroken. Hij verloor het gevoel over zijn ganse lichaam wanneer hij het gruwelijke macabre voor zijn neus zag liggen.

'Breng deze man naar de cel, Lewis. Zodat hij gewoon kan worden aan zijn nieuwe thuis!'

Hoofdstuk 2 – Verleden

Bella Italia

‘Ik heb het echt gehad man!’

Mark keek even op wanneer hij de klagende woorden van John hoorde, alvorens zijn boekhouding terug te peilen. De man had zich al meer dan een half uur ontfermd over de financiële kant van zijn kroeg, terwijl er slechts één klant aan zijn toeg zat.

Mark Harris was een alleenstaande man van bijna vijftig en had in zijn leven enkel zijn café. Dat was zowat alles wat men over hem wist. Een kleine, gezette man met een kalend hoofd en grijze stoppelbaard. Men had Mark nog nooit in het gezelschap van een vrouw zien vertoeven. Hij kwam overigens nooit echt vriendelijk over. Veel vrouwen bleven wijselijk uit de buurt van zijn kortzinnige opmerkingen. Enkel de vrouwen die hem nog niet hadden ontmoet, lieten zich door hem innemen. Ook dat duurde enkel tot zolang deze begrepen wat een zielig individu hij was.

Het feit was dat Mark alles altijd rechtuit zei, zonder cadeaupapier om zijn woorden te doen. Dat was de reden dat John hem wel mocht.

‘Dat hoor ik mezelf elke dag denken, John. Daarin ben je echt niet uniek hoor’, grijnsde Mark.

‘Geef me liever nog een biertje, ouwe gek!’ snauwde John op een sarcastische toon terug.

‘Het leven is wat je er zelf van maakt. Of hoe zeggen ze dat alweer? Allemaal lukrake onzin als je het mij vraagt trouwens’, mompelde Mark terwijl hij een frisse pint aan John voorschotelde.

Zonder enige reactie nam John het glas bier een zette het aan zijn dorstige lippen. Het was zijn vijfde pint bier al van die namiddag. En volgens Mark was dat de reden wel, wanneer John het “even heeft gehad”.

‘Het lijkt er allemaal op dat het nergens heen gaat, dat leventje van mij.’

‘Moet dat dan?’ antwoordde Mark.

John trok zijn schouders op en liet een diepe zucht.

‘Ik wil toch ten minste iéts bereiken. Al was het maar één enkel, simpel moment van geluk in mijn bestaan.’

Opnieuw nam hij een flinke slok van zijn bier terwijl hij in zijn jas op zoek ging naar zijn sigaretten.

‘Ik wil niet binnen tien jaar wakker worden en nog even ver staan als nu, Mark. Dat is pas echt zielig!’

‘Dank je wel, vent’, knipoogde Mark sarcastisch, wetende dat hij dag in dag uit zelf dat cirkeltje afliep.

‘Misschien moet ik gewoon even weg van alles hier. Men koffers pakken en deze mop, wat men een land noemt, even men rug laten zien!’

‘Lijkt me in jouw geval geen slecht idee vriend. Even je hoofd leegmaken. Niet dat daar, buiten wat glazen bier, zoveel in zit hoor’, jende Mark scherp.

John liet het over zich heen gaan en vond het interessanter om een sigaret op te steken. Hij nam een lange teug en gebaarde dat zijn pint bijna leeg was.

Alsof het de grootste moeite was, begon Mark een volgende pint te tappen. Met veel schwung bediende hij John van zijn volgend biertje.

‘Alstublieft! Nog een portie inspiratie voor meneer!’

Mark kon het niet laten te lachen met zijn eigen flauwe opmerkingen.

‘Gelukkig kan er toch iemand lachen met die idiote uitlatingen van jou’, plaagde John plots terug.

Mark zijn gekke glimlach verdween en werd terug zijn norske zelve.

‘Even serieus nu, John. Wat je me nu allemaal verteld, heeft iedereen wel eens last van hoor. Je moet er inderdaad gewoon even tussenuit. Dat is altijd de beste remedie. Zeg tegen die baas van jou dat hij maar even zijn goesting moet doen zonder jou en ga je horizon verleggen. Ja hoor, soms komen er nog nuttige zaken uit! Hahaha!’

‘Ook enig idee waar ik die horizon kan verleggen, Einstein?’

‘Euhm... Wel ja! Bella Italia!’

‘Italië dus’, zei John.

‘Nee! Bella Italia! Dat is de naam van een camping waar ik ooit de tijd van men leven heb gehad.’

‘En waar ligt die camping dan? Leutersdorf, Duitsland?’

‘Tuurlijk is dat in Italië, dronken gek! De enige plek ter wereld waar niets moet en alles mag. Als je maar niet teveel in de weg legt van die fanatieke Italianen.’

John kreeg de indruk dat Mark uit zijn nek begon te lullen.

‘Waar alles mag en niets moet, Mark?’ stelde hij terecht in twijfel.

‘Wel ja, ik had dat toch zo begrepen althans. Op die camping kom je alles en iedereen tegen. En bovendien heb je er nog eens lekker eten en een prachtig uitzicht. En dit alles tegen een democratische prijs!’

‘Ben je zeker dat je geen vertegenwoordiger bent voor die camping, ouwe gek?’ zei John plagend.

‘Geloof me, vriend. Dat is wat je nodig hebt!’

‘Bella Italia zal het zijn dan, ouwe gabber. Daar drinken we op!’

Samen dronken ze de rest van de avond tot John strompelend huiswaarts trok. Om daar zijn trap te beklimmen en de zoektocht naar zijn bed te starten.

~ * ~

Drie dagen en een hele rompslomp later kwam John aan in het zonnige Italië. Het had hem bloed, zweet en tranen gekost om de strijd te winnen tegen zijn baas en verlof te verkrijgen. En zodoende zou hij tien volle dagen vertoeven op ‘Bella Italia’, de camping waar Mark vol lof over sprak.

Die ouwe gek had zeker niet overdreven. Het panorama zag er adembenemend mooi uit. Met

kabbelende beekjes, die vrolijk en sierlijk naast de piekfijn verzorgde paden liepen. In de verte kon je niet naast het uitzicht van het strakke Italiaanse gebergte kijken.

John voelde zich meteen op zijn gemak en besloot met een brede glimlach het schattige hoofdkantoorje binnen te wandelen.

Eens binnen, zag hij een kleine, oudere man zich boos maken tegen de vrouw achter de balie. John's glimlach verdween snel. De man schreeuwde de ene Italiaanse opmerking na de andere, met beide armen zwaaiend boven zijn kale hoofd. John was de enige klant in het kantoorje en werd na een poos behoorlijk ongemakkelijk van het tafereel dat zich net voor hem afspeelde. Hij besloot de vrouw te hulp te schieten en ondernam een poging de man te bedaren. John sprak geen woord Italiaans, dus kon hij niet anders dan ervan uitgaan dat de man Engels verstond.

'Het is zo wel even genoeg geweest! Vind je zelf niet, vriend?!'

De oude man draaide zich om en keek verbaasd naar John. Zonder iets te zeggen, concentreerde hij zich terug op de vrouw achter de balie. Wederom begon hij te schreeuwen en te gebaren naar de huilende dame terwijl er nog een klant het kantoor binnen stapte.

John had er genoeg van en vond het zijn plicht de vrouw te redden van de razende oude man.

'Genoeg zei ik!'

In een reflex greep John de armen van de man stevig vast.

‘Vind u dat normaal, makker?! Zo tekeer gaan tegen een jongedame?!’

Voor een paar seconden keken ze in elkaars ogen. De man gaf geen enkele reactie. John’s woorden kwamen blijkbaar harder aan dan verwacht bij de oude man, die boos het kleine kantoortje verliet.

‘Gaat het weer, mevrouw?’ vroeg John aarzelend.

De vrouw veegde de tranen van haar gezicht en met een diepe zucht knikte ze, ‘ja’.

‘Dat hoefde je niet te doen meneer... euhm...’

‘John... John Smith. En ik vond het men plicht jou hulp te bieden mevrouw.’

Er kwam een glimlach op het zachte gelaat van de vrouw.

‘Wel dank je, meneer Smith. Ik ben Domenica, Domenica Russo. Aangenaam. Wat kan ik voor u doen vandaag?’

‘Wel ik had geboekt vanuit de Verenigde Staten, mevrouw Russo. En zegt u maar John hoor. Bent u zeker dat het beter gaat?’

Haar glimlach werd een beetje breder na John’s lieve woorden.

‘Ja hoor, het gaat wel weer. Mijn vader kan soms heel vervelend zijn.’

‘Jouw vader?!’ antwoordde John geschrokken.

‘Ja, hij was weer even niet tevreden met de manier waarop ik men werk doe. Dat komt wel vaker voor. Aangezien heel de camping echter zijn eigendom is, kan ik er niet veel tegen beginnen. Een echte tiran dus! Maar ik ben dat ondertussen wel gewend. In ieder geval

ben ik blij dat er eindelijk iemand opkomt tegen zijn vervelend gedoe.'

'Bedoel je dat er nooit iemand anders iets wist te vertellen over zijn uitbarstingen?' vroeg John.

'Nee, het lijkt er op dat iedereen op de één of andere manier bang is van mijn vader. Ik ben benieuwd hoe hij zal reageren na jouw tussenkomst, meneer Smith.'

John's wenkbrauwen gingen de hoogte in.

'Hij mag reageren hoe hij maar wil, mevrouw Russo. Ik vond het niet meer dan normaal dat ik hem aansprak. Ook al is het je vader. Een jongedame op die manier vernederen in het openbaar doe je gewoon niet, punt andere lijn!'

Domenica was duidelijk onder de indruk van het respect dat ze kreeg van John. Zo duidelijk dat ze het moeilijk kon verbergen. Ze kon niet stoppen met glimlachen en haar lief gezichtje trok naar de verlegen kant. Snel wou ze het over een andere boeg gooien.

'Dus u had geboekt... euhm... meneer Smith?' vroeg ze met een bevend stemmetje.

'Ja, dat klopt. En noem mij alsjeblieft John.'

'Euhm... ok... John,' zei Domenica schuchter.

'Ik had het geluk dat er nog een paar plaatsen vrij waren, had een vriendelijke dame mij verteld aan de telefoon', zei John op een flirterige toon.

'Oh ja, nu weet ik het weer. Het telefoontje uit Amerika. U had een paar dagen geleden geïnformeerd.'

'En dan zijn er bepaalde personen die opmerkingen hebben over jouw werk', merkte John grappig op.